

ΑΦΙΕΡΩΣΗ ΣΤΑ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΑΝΑ 1955, ΓΙΑ ΝΑ ΘΥΜΟΥΝΤΑΙ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ

Γράφει ο Κώστας Πάππας

Το άρθρο αυτό προγράφηκε στις 6 Μαρτίου 1991, στο «ΒΗΜΑ» του Μόντρεαλ. Το παραθέτω, αλλά με αλλαγές για να γίνει επίκαιρο.

Οι Τούρκοι είναι εκείνοι, που έχουν αναλάβει ειδική δράση, παίζοντας τον πρωταγωνιστικό ρόλο του προστάτη της ανεξαρτησίας και της Δημοκρατίας, που δεν εφαρμόζεται στους ανά την υφήλιο «αδελφούς» τους, που βρίσκονται εντός των «συνόρων της καρδιάς» του Μογγόλου σουλτάνου Ταγίπ Ερντογάν. Και τα σύνορα αυτά, αποτελούν εκείνο τον ζωτικό χώρο, που αποκαλούν «Γαλάζια Πατρίδα». Έχουν μάλιστα την ευαισθησία να στρέψουν το βλέμμα τους στην Ανατολική Θράκη και τα Δωδεκάνησα και να ανακαλύψουν, πως κάτι δεν πάει καλά σε εκείνα, χωρίς κανείς μα κανείς απολύτως να ζητήσει την παρέμβαση τους και την γνώμη τους. Και ερωτώ, όλο αυτό το ξαφνικό ενδιαφέρον, κάθε άλλο μπορεί νάνε ανιδιοτελές,

ανυστερόβουλο και χωρίς ίχνη δολιότητας.

Εμπρός σε μια τέτοια ασυνέπεια, η λογική εξεγείρεται, διότι οι «ανησυχούντες προστάτες και θεματοφύλακες της Δημοκρατίας», είναι οι ίδιοι εκείνοι, που έσφαξαν εν ψυχρώ, 1.5 εκατομμύρια Αρμένιους το 1915, μακελόκοψαν 100.000 Αγγλους στην επιχείρηση της Καλλίπολης το 1916, ξερίζωσαν το χριστιανισμό της Μικράς Ασίας το 1922, αφάνισαν όλο τον Ελληνισμό της Κωνσταντινούπολης το 1955 και σαν επιστέγασμα όλων αυτών, δημιούργησαν τον Αττίλα 1 και 2, κάνοντας επίδειξη του «πολιτισμού» τους στην Κύπρο.

Εάν οι «φίλοι και σύμμαχοι» Τούρκοι, επιθυμούν να ντροπιάζουν, αυτό που όλοι οι λαοί του κόσμου, ονομάζουν πολιτισμό, οι Ευρωπαίοι εταίροι μας, εκείνοι που αντιπαρέρχονται την στάση της Τουρκίας, χαρακτηρίζοντας την «παιδικές αταξίες», γίνονται συνεργοί τους και αυτό καθόλου δεν τους τιμάει. Αν οι κύριοι αυτοί είναι τελείως ανιστόρητοι και δεν ξέρουν τι συνέβη, που το αμφιβάλλω, τότε ας μου επιτρέψουν να τους υπενθυμίσω ορισμένα ιστορικά γεγονότα, μια και τις ημέρες αυτές είναι η μνήμη ...κάποιων τέτοιων γεγονότων.

Απευθύνομαι στους Ευρωπαίους και τους πέραν του Ατλαντικού συνήγορους των ταλαίπωρων μουσουλμάνων, των συνηγόρων εκείνων, που ευαγγελίζονται την περιφρούρηση των δημοκρατικών θεσμών και προάσπιση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, στους ίδιους που βαυκαλίζονται ότι αγωνίζονται για ένα κόσμο πιο δίκαιο και πιο ανθρώπινο, στους υποκριτές γραφειοκράτες των Βρυξελλών. Και τους ερωτώ, αν έχουν γνώσιν, το τι ανέφερε ο παγκόσμιος Τύπος και τα ΜΜΕ, περιγράφοντας και διαλαλώντας ωμότητες, φρικαλεότητες και βιαιότητες μερικά χρόνια πριν.

Τις προάλλες ο σουλτάνος γιόρτασε την αποτέφρωση της Σμύρνης, αν ήθελε να γιορτάσει και ένα άλλο κατόρθωμα του «πολιτισμού» του, θα του σύστηνα να εορτάσει τα Σεπτεμβριανά του 1955, διότι μόνο σφαγές, ωμότητες και καταποντισμούς έχει να γιορτάσει ο μογγολικός «πολιτισμός» του. Κακή του μοίρα, δεν την διάλεξε, του έλαχε..

Ήταν η νύχτα της 6ης προς την 7η Σεπτεμβρίου του 1955. Τόπος, η πάλαι πρωτεύουσα του Βυζαντίου, η Κωνσταντινούπολης. Εκ του Τύπου τα κρείττω, εκ του Τύπου και τα φαύλα και ας ανοίξουν τους

οφθαλμούς και τα ώτα τους και να πληροφορηθούν τα φαύλα, όχι από τις δικές μας, αλλά από τις δικές τους εφημερίδες, γραμμένα, όχι από τους δικούς μας, αλλά από τους δικούς τους ανταποκριτές.

Η αγγλική Daily Mail, στις 14 Σεπτεμβρίου 1955 έγραφε μεταξύ άλλων:

«... η ελληνική συνοικία του Πέραν, όπου βρίσκονται τα ελληνικά μαγαζιά, θύμιζε το Λονδίνο κατά τη διάρκεια του πιο βίαιου αεροπορικού βομβαρδισμού, την εποχή του Β' Παγκοσμίου πολέμου...»

Στους Times της Νέας Υόρκης, στις 19 Σεπτεμβρίου 1955, ο πολύς Cyrus Sulzberger, επικεφαλής των ευρωπαϊκών υποθέσεων έγραφε:

«...κατά αναφορά του Γενικού Προξενείου των ΗΠΑ στην Κωνσταντινούπολη, βεβαιώνοντας, ότι ουδέν στοιχείο υπήρχε, που να πείθει ότι αστυνομία και ο στρατός κατέβαλαν και την παραμικρή έστω προσπάθεια, για να θέσουν την κατάσταση υπό τον έλεγχο των. Και το σπουδαιότερο, ότι ο ίδιος ο πρόξενος υπήρξε αυτόπτης μάρτυς καταστροφής πολλών καταστημάτων, ενώ η αστυνομία παρακολουθούσε απαθής ή και χειροκροτούσε...»

Το Reuter και το Associated Press στις 7 Σεπτεμβρίου 1955 έγραφαν:

«...Ομάδες οπλισμένες με ρόπαλα και σιδερένιους λοστούς, εξαπέλυσαν επίθεση επί των καταστημάτων... ακολούθησαν άτομα, που εν ριπή οφθαλμού άδειασαν τα καταστήματα από τα εμπορεύματα και τα σκορπούσαν στο δρόμο... υπήρχαν επίσης ειδικοί, οι οποίοι εφοδιασμένοι με τα πιο σύγχρονα εργαλεία, αναλάβαιναν να ανοίγουν τα χρηματοκιβώτια και όλα αυτά υπό το βλέμμα της αστυνομίας, μέσα σε ατμόσφαιρα Εθνικής μείθης, υπό τα χειροκροτήματα χιλιάδων «φιλήσυχων» τούρκων «πολιτών», που βρίσκονταν στο δρόμο ή είχαν βγει στα παράθυρα...»

Στις πρώτες σελίδες των Times στις 9 Σεπτεμβρίου 1955, μπορούσε να διαβάσεις:

«... οι διαδηλωτές είχαν λάβει διαταγές να καταστρέψουν τα πάντα, αλλά να μην θίξουν την ζωή των Ελλήνων...»

Ο ανταποκριτής της Daily Mail έγραφε μεταξύ άλλων:

«...παρακολούθησα κηδεία μιας γριάς, που πέθανε από ξυλοδαρμό και διαπίστωσα βανδαλισμούς στα ελληνικά νεκροταφεία της Κωνσταντινουπόλεως και εκταφές των σωμάτων των εκεί κοιμώμενων πατριαρχών (SIC)...»

Ο ίδιος ανταποκριτής περιγράφει τα εξής

ανήκουστα:

«... έσυραν ένα παππά στο δρόμο, τον έγδυσαν, τον έδεσαν πίσω από ένα αυτοκίνητο και τον περιφέρον στους δρόμους της συνοικίας του Βοσπόρου. Άλλον παπά τον ανάγκασαν να ανέβει γυμνός σε κάρο και τον περιφέρον στους δρόμους... σε προάστειο του Βοσπόρου, όχλος, αφού έβαλε φωτιά σε εκκλησία (Σημ. δική μου: και μείς τους κτίζουμε τζαμιά), εισέβαλε στο σπίτι του παπά και βρίσκοντας τον άρρωστο στο κρεβάτι, έβαλαν φωτιά στο σπίτι και τον έκαψαν ζωντανό (Σημ. δική μου: και μείς τους διορίζουμε και μουφτή)» και ο Βρετανός ανταποκριτής, τελειώνει γράφοντας «... θα μπορούσα να γεμίσω τις στήλες της εφημερίδας μου, αναφέροντας παρόμοιες περιπτώσεις ...»

Και μόνο που γράφω αυτές αράδες, αηδιάζω. Είναι εν γνώσει μου, ότι αναφέρομαι σε συγκεκριμένα ιστορικά γεγονότα, που δεν είναι ευχάριστα, ειδικά στην μεγάλη μας σύμμαχο Γερμανία ... που δεν έχει κάνει... τέτοια ανοσιουργήματα στην ιστορία της, αλλά και στους άλλους εταίρους μας.

Ο ρόλος μου δεν είναι να είμαι ευχάριστος, αλλά να πω την αλήθεια, την ιστορική αλήθεια και αυτή είναι πάντα πικρή, όταν όλα αυτά τα τεκμήρια του «πολιτισμού» των «αδικουμένων» έρχονται στο φως της δημοσιότητας. Έφτασε ο πρόεδρος Trump να ζητήσει από τον πρόεδρο Macron, να μη στείλει το αεροπλανοφόρο Charles de Gaulle, στην Ανατολική Μεσόγειο, μη τυχόν και εξοργίσει τον σουλτάνο, το «Θείο βρέφος» (έχουμε και μείς ένα τέτοιο στο Μόντρεαλ) και τελικά, το κλινικά νεκρό NATO, γίνει και

φυσικά νεκρό, που στην πραγματικότητα είναι, αλλά ο Γάλλος πρόεδρος με την Παριζιάνικη αβρότητα, χρυσώνει το χάπι!

Τότε, το 1955, οι προκάτοχοι των τωρινών διπλωματών, έδειξαν κάποια αυξημένη τάση παχυδερμισμού και εθελουφλούσαν ασύστολα. Η υποκρισία φαίνεται, ότι είναι επαγγελματική διαστροφή ορισμένων ατόμων. Και διαβεβαιώνω τον αναγνώστη, ότι μετά από όλες αυτές τις φρικαλεότητες και τους βανδαλισμούς, που προκαλούν κι αυτή την ίδια την ιστορία, κανένα μα κανένα σχόλιο, ούτε επίσημο ανακοινωθέν από την τότε κυβέρνηση των ΗΠΑ ήλθε στη δημοσιότητα.

Και αυτό δεν είναι σύμπτωση, είναι σκοπιμότητα, είναι δολιότητα, είναι υστεροβουλία, είναι κακοπιστία, είναι εξευτελισμός όλων των ηθικών αξιών. Είναι μια πρόκληση στην ντροπή! Και μας ζήτησαν να «κρατήσουμε χαμηλούς τόνους»... να μην χαλάσει η Νοτιοανατολική πτέρυγα του ΝΑΤΟ, όπως προχθές πληροφορηθήκαμε από τον Σάββα Καλεντερίδη σε τηλεοπτική εκπομπή. Με άλλα λόγια ...κερατάδες ...και δαρμένοι.

Γιατί μετά τον Αττίλα 1 και 2, όταν η κυβέρνηση της Κύπρου, υποχρεώθηκε να ψηφίσει το νομοσχέδιο περί νομιμοποίησης των αμβλώσεων, διότι οι βιασμοί γυναικών από τους τωρινούς αναξιοπαθούντες μουσουλμάνους, υπερέβησαν τα όρια της ανθρωπίνης ανοχής, οι υποκριτές σύμμαχοι μας... συνέχιζαν να σιωπούν;

Στα Ίμια, ενώ μπορούσαμε να τελειώνουμε με τον «Μεγάλο Ασθενή», του δώσαμε «γη και ύδωρ», κατ' απαίτηση των φίλων και συμμάχων Αμερικάνων, μη τυχόν και χαλάσει το συνοικέσιο με το ΝΑΤΟ... και είπαμε και ένα μεγάλο ευχαριστώ στους Αμερικάνους συμμάχους! Αλλά δεν μπορούμε να έχουμε και νέες περιφρονήσεις, όπως εκείνη του ΓΓ του ΝΑΤΟ, που για να διατηρήσει τον νεκρό στο κρεβάτι, μας ζητάει πάλι να μείνουμε εσαεί κερατάδες, Ε! όχι πια, βγάλτε τα ηλεκτρόδια από τον κλινικά νεκρό, να τελειώνουμε.

Κλείνοντας, θέλω να κάνω μια διαπίστωση. Γνωρίζω, ότι η ιστορία έχει και αυτή τα όρια της, τα οποία οι νεοέλληνες πολιτικοί τα έχουν παραβιάσει. Επιτρέψτε μου να τονίσω, ότι εξαιρώ τον ηγέτη Ανδρέα Παπανδρέου, που έδωσε ραντεβού με την ιστορία, τόλμησε, άρχισε... αλλά η υγεία του τον πρόδωσε.

Ένα ενθαρρυντικό σημάδι μιας ανάκαμψης της σημερινής κυβέρνησης του Κυριάκου Μητσοτάκη, ήταν η επιτυχία στον Έβρο το 2019, η ικανότητα του στα εξοπλιστικά του στρατεύματος, η αποφασιστικότητα να υπογράψει αμυντικές συμφωνίες. Αυτά του πιστώνω ως θετικά.

Θα πρέπει να αναπτύξει την ικανότητα να μην ανταποκρίνεται στα κελεύσματα των «κακών σειρήνων» και να τις αγνοεί, στο να επιλέγει ικανούς υπευθύνους συνεργάτες, όταν ο περίγυρος του στο Μαξίμου του κόστισε απώλεια υπεράνω 1.000.000 ψήφων για να ικανοποιήσει τα παράλογα καπρίτσια του περιβάλλοντος του και να αμβλύνει το φοβικό σύνδρομο απέναντι στην Τουρκία, που δεν πηγάζει από τον ίδιο, αλλά του επιβάλλεται από το ανεπαρκές περιβάλλον του. Του εύχομαι να ανακάμψει και πιστεύω ότι μπορεί, αρκεί να το θελήσει.

Οι συστάσεις αυτές του δίνουν την ευκαιρία να είναι συνεπής και παρών στο ραντεβού του με την ιστορία και με το νεαρό της ηλικίας του, να πραγματώσει ότι δεν πρόλαβαν οι προγενέστεροι, διότι η υπομονή της ιστορίας έχει εξαντληθεί και δεν μπορεί να μας περιμένει.